

2015. 03. 18. 14:29

Kíváncsiság nélkül nem megy

Popovics Zsuzsanna

Jeles évforduló, 60. születésnapja alkalmából köszönti Füzi László irodalomtörténészt a Forrás szerkesztősége pénteken, 17 órakor a kecskeméti Katona József Könyvtárban.

A Forrás főszerkesztője 1955. március 15-én született Lövön, egy Sopronhoz közeli kis faluban. Idén lesz 33. éve annak, hogy Kecskeméten él és alkot, abban a városban, ahol elfogadták és befogadták, ahol előbb feleségével, majd három gyermekükkel is szeretett otthonra találtak. Pályafutása során jó néhány író volt alkalma köszönteni hasonló kerek évforduló alkalmából. Kedves feladatok voltak ezek? – kérdeztük az ünnepeltet.

– A lehető legkedvesebbek. Minden jubileumon a barátaimat is köszönhettem, többek között: Buda Ferencet, Pintér Lajost, Bahget Iskandert, Alföldy Jenőt. De például Faludy Györgyöt is volt alkalmunk ünnepelni Kecskeméten. Úgy gondolom, hogy az az irodalom, amihez tartozom, az jó irodalom, melyet széles körben meg kell ismertetni, a művelőit pedig meg kell becsülni. A Forrás és a megyei könyvtár szervezésében legalább háromszáz írónak tartottunk Kecskeméten irodalmi estet – mondtuk ezelőtt 20 éve. Ma már a számát sem tudjuk. Egy biztos, Kecskeméten otthon van az irodalom, ahová szívesen jönnek a jeles alkotók.

– **Mi viszi előre a nehezebb napokon?**

– A kiapadhatatlan kíváncsiságom. Szinte megállás nélkül olvasok, havonta több könyvet, folyóiratokat, napilapokat, számtalan kéziratot. Ez kötelességből és kíváncsiság nélkül nem megy.

Hatvan éve született, harminchárom éve alkot Kecskeméten Füzi László

– **A Forrás márciusi számában Elakadások címmel jelent meg írása, a 2012-ben megjelent hármaskönyvének második folytatása.**

– Az első rész volt Az idő keresése, ez tavaly már megjelent folytatásokban. A harmadik rész a Székelyföldben lesz olvasható. Ez azt jelenti, hogy immár a második hármaskönyvem is elkészült, csak az a kérdés, mikor jelenik meg egy kötetben. Az Elakadások azért kapott helyet a Forrásban, mert sok benne a kecskeméti kötődés. Feleségemmel együtt 1982-ben kerültünk a városba, ahol immár egy generációnyi időt töltöttünk.

– **Izgalmas korszakhoz, a 80-as évekhez érkezett a személyes történelem, avagy az „énszigetről íródott énkönyv”. Nem tart attól, hogy mások másként emlékeznek az akkori történésekre?**

– Egyáltalán nem. Sok olvasata van annak, amit írok – legalábbis remélem –, így van egy generációs is. Azt hiszem, tartozom a világnak azzal, hogy megírjam az ötvenes években született, a hatvanas években felnőtt és társadalmi tapasztalatokat először akkor szerző emberek sorsát, sorstapasztalatát. Ők azok, akik faluról városra kerültek, félparaszti létből értelmiségivé váltak. Ha ez az újabb hármaskönyv megjelenik, az általam elképzelt „épitménynek” már csak az egyharmada van hátra. Ha nem tulajdonítok neki irodalmi és egyéb jelentőséget, akkor is egy olyan dokumentum lesz, ami talán a későbbi koroknak is elmondja, hogy hogyan éltünk, gondolkodtunk a mi időnkben.

– **Írásaiban visszatérően megemlíti az erőn felüli munkát. Előbb a szüleiét, majd azt, mennyit dolgoztak feleségével a közös útjuk elején, és később, amikor már mindketten azt csinálhatták, amire vágytak.**

– Ahhoz, hogy a falusi környezetből kikerülve az egyetemen jól teljesítsen az ember, bizony sokat kellett dolgozni. Később sokat kellett tenni magáért a megszólalásért, azért, hogy elmondhassuk a véleményünket, hogy szereplői lehessünk egy kulturális közegnek. Ma már érzem mindennek a visszaigazolását. Vannak tanítványaim, hivatkoznak az írásaimra. Amikor az egyetemen tanítottam, jó érzés volt látni, hogy a hallgatók rongyos-pizkosra olvassák a Németh László monográfiámat. A Forrás által hatalmas kapcsolatrendszerre tettem szert, ami révén ma úgy érezhetem: otthon vagyok a világban. Sok kiváló embert ismerek, barátomnak tudok. Egy ilyen közegben jól esik lenni, dolgozni méginkább.

– **Harmadik éve igazgatja a Kecskeméti Kortárs Művészeti Műhelyeket. Szívesen teszi?**

– Szerencsére igen. Ráadásul abban, amit most az összevont művészeti intézmények vezetőjeként csinálok, semmi olyan nincs, amivel korábban a Forrás igazgatásánál ne találkoztam volna. Lényegében ez a feladatom is az emberekkel való kapcsolatépítésről, kapcsolattartásról szól. Annyi a változás, leegyszerűsítve természetesen, hogy az írók, költők, irodalmárok mellett megjelentek a keramikusok, népi iparművészek, képzőművészek. A többféle művészeti ág és kiállítótér nagyon gazdag és változatos szövetét jelenti a kortárs műhelyeknek. Rendezvényeinkre a közönség is vevő, sőt, ahogy haladunk előre, egyre inkább megjelennek az átfedések, így a képzőművészeti kiállítások állandó látogatói megjelennek az irodalmi rendezvényeken és viszont. Volt egy átmeneti időszak, amikor ez hiányzott, és nem vegyültek a „táborok”. Ma már azt tapasztaljuk, hogy rendezvényeinken megvalósul a célul tűzött kulturális közösségépítés.